Taxa postală plătită în numerar conf. aprob. Direcţ.-ia P. T. T. No. 12015/1938

No. 61 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Trădătorul demascat

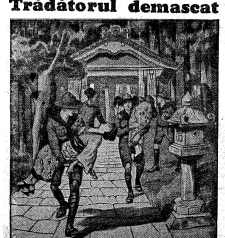

ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, CALEA GRIVIŢEI No. 64

Dezlegătorii jocului No. 2 din „CEI TREI CERCETAȘI"

168 Nathan M. Zen (Lees.) 160 Shoshana I. Cook-Vinetz (Hoboken) 152 Ben Schwartz (Bklyn.) 144 Bernard Cornfeld (Bklyn.) 136 Mrs. Sasgold I. Milne (Charleston-S. Caro.); 376 Renzo Stefan (Lecce);

180 Gilanna St. Mihul (Oakhill); 180 Clara Gh. Dumitru (Tg. Jiu); 160 Clement Gh. Stanciu (Craiova);

152 Ion Ionescu (Saint-Michel-Maurienne); 128 Protopopescu Nina (Paris); 120 Ion Ionescu (Bucuresci); 112 Popescu Petre (Bucuresci); 104 Paraschiva Dina (Lecce); 144 Pedrotescu Aurel (Cîrja); 120 Pavescu C. Dan (Onești); 112 Popescu Elena (Onești); 120 Mrs. Ruth Myers (Newark); 120 Popescu I. Adrian (Bradu); 120 Popa I. Aurelian (Bucuresci); 112 Ionescu Ion (Bucuresci); 104 Ionescu Ion (Bucuresci); 104 Ionescu Ion (Lecce); 120 Phinney, H. Holden (Quincy); 120 Frederick D. Victor (Clement-Ferry-Wilcox); 120 Frederick I. Dumitriu (Lecce); 120 Popescu Gh. Vasile (Comuna de Jos-Prahova); 120 Ion Ionescu (Bucuresci); 120 Fogazzi Ion (Lecce);

120 Ionescu Georgescu (Bucuresci); 120 Ionescopol N. Ion, (Bradu);

112 Brodrecque-Rainea A. (Plenita-Jiu); 120 Stein Edith (Lecce); 120 Stanci Victor (Lecce); 112 Ionescu Constantin Victoria (Lecce); 120 Stănculescu Alexandru (Lecce); 120 Schmul Felix (Cîmpulung); 120 Stein Magda (Lecce); 120 Ionescu Ion (Bucuresci); 120 Ionescu Ion (Bucuresci); 120 Ionescu Ion (Bucuresci); 120 Ionescu Ion (Bucuresci); 120 Mrs. Rosa A. Bell (Newark); 120 Serbănescu V. Mihail (Craiova); 160 Scărișoru Maria-Ana (Lecce); 160 Stoicescu Ion (Craiova); 160 Schmerz Aurel (Cîmpulung); 160 Schmerling Felix (Cîmpulung); 160 Stein Traian Felix (Dumbrăvești-Tîrnava Mică); 160 Stein Ion Felix (Dumbrăvești-Tîrnava Mică); 160 Stoicescu Ion (Craiova);

152 Stoian Gh. Gheorghe (Valea Stanciului-Prahova); 128 Roberts Cordell (Tg. Ocna); 184 Trifan Ion (Lecce); 192 Turpa Al. Teodor (Tg. Mureș); 144 Ionescu Ion (Bucuresci); 144 Ionescu Ion (Bucuresci); 172 Dinuțescu Augusta (Vîlcea de Jos-Rădăuți);

160 Ionescu Ion (Bucuresci); 160 Ionescu Ion (Bucuresci); 160 Wrenka Robert (Oerdorf); 160 Stoicescu Ion (Craiova); 160 Ionescu Ion (Bucuresci); 160 Ionescu Ion (Bucuresci); 160 Verguleanu N. (Lecce);

160 Popescu Constantin (Giurgiu-Ist); 164 Zănescu Vlad (Sărăcsău);

N O I L E C A R Ț I
apărute în editura școlară „Universul"
Lei

In alte țări, de M. Besu 60
Pe Argeș, de I. Botezi 30
Trecute vieți de domnițe și doamne, de C. Cruc 180
Din viața familiei I. C. Brătianu, de Nicolae Canterzeni 160
Diverse lucrări și amintiri, de A. Sachian 40

BIBLIOTECA PUBLICĂ DE STAT ORĂȘENEASCĂ

BIBLIOTECA PUBLICĂ DE STAT ORĂȘENEASCĂ

TRĂDĂTORUL DEMASCAT

CAPITOLUL I

MAI SUS! MEREU MAI SUS!

Am văzut cum cei trei corsicani au jurat lui Ravizza, constructorul și comandantul aeronavei numite Vulturul Alb să stea să-și glorească fiica răpită de Van-Bi, trădătorul japonez care furase planurile cu care făcuse și el o aeronavă, numită Vulturul Negru.

După povestirea tridicei, toți se duseră în sala de mâncare. Ei n'ar fi putut crede în cel mai mare luxoasă restaurant din Roma.

Masa fu simplă dar abundentă. Vinurile, de cele mai fine mărci, erau delicioase.

După ce fumară câteva țigarete inginerul se sculă și zise:

— Rechemați, vreau să inspectez rezervoarele... Eu și cu corsicanii vom urca pe punte.

Secundul dispăru pe o ușă secundă și Ravizza zise tinerilor:

— Vrăm dat o casă colonială?

— Da, domnule comandant! — sărpunse un servitor care supărase. — Totul e gata în odaia dumnelor.

— Foarte bine. Acuși mai, aceștia în două mii cinci sute metri înălțime.

— În înălțimea aceasta, avem pe bord o temperatură de 35 grade sub zero; dar scorțele e destul de puternic și trebuie să ne luăm de însoțire; cauza de pământ altă e minunată.

În toate camerele mari termometre dublu care arată temperatura din camară și aceea de pe punte.

Cei patru inși și comandantul, după ce îmbrăcară hăinel călduroase luară pe punte. Scarele atârnau. Halterni se sprijiniră de parapet și privirà în jos.

Dar nori groși se întorpeau veșnicul pământului.

Immense straturi ale aerosferei erau întinse în sens orizontal; eliesa propulsivă nu se mișca, nu se auzea decât agonizul elicei aeronavalei.

Vulturul Alb zădea deci nemișcat. Dar norii se mișcau înset deia cu viteza lui.

Cei trei cercetași simțeau un imens orgoliu de a se găsi pe acea măreță aeronavă care putea să-și străbată de o mie de kilometri pe oră deplina vânta celestialți necunoscuți.

— Unde suntem, căpitane? — întrebă Raimondo.

— Nu știm precis. Credem că pluteșt pe la Potosi. Ne orientăm spre munțele Tocanao, înalt de cinci mii nouă sute metri. Atunci vom ști exact, urmând Cordilieri, vom merge până la al 20-lea grad. Acolo vom schimba pe plăndre pe la jumătatea fiuncului unul vulcan sting, Lisima care atinge două mii șase sute metri. Ce dealtfel și cinci lenghe pe oră, vom fi acolo mâine la amiază.

Marius întrebă :

— Dar cum scoborîm de pământ ? Deschideți nacela în timp ce Vulturul Alb stă în aer ?

— Aeronava aiunsă în vre-o treizeci de metri de pământ aruncă patru pilonl care se fixează cu niște ștaițuri luate care balonul stă suspenzat. In caz când aceștia se furtună ponte să se ucre în jocurile de secunde. Odată, în aer, nu se mai teme de nimic!

— Cum faceți ca stăpîi de ofet să nu se înfunde în pământ, sub enorma greutate a aeronavei ?

— Ba se sprijinà direct pe pământ el pe niște plăci grosse de oțel.

Astfel, nu e pericol să se scufunde chiar dacă motoarele s pălin de apă.

Inginerul se uită la ceas și zise :

— Trei ! — Și ceru aparatul.

Și se îndreptă spre telefon.

— Alo ! Faceți înlocuitura necesară zore a ne rui ohte

până la șapte mii de metri în două ore. Direcțiunea ai două-trei și treilea, paralel, cu aceiași longitudine. Vei urma apoi Cordilierii. Pe înserate vei fi la vasul mii. Mergi cu douăsuci și cinci legile ora. Sănătate bună!

Corectași erau în mijlocul platformei. Inginerul li comduse spre cabina pilotului:

—Tinerii-mi bine! — sise. Înaintăm din ce în ce mai repede. În câteva minute nu vom mai putea sta pe punte de curenți.

Tinerii văzură imensele aripi rădicându-se și lăsându-se, cu un agonzi metalic, și în curînd abia îi se mai distingeau positile reactive, sus și jos, atît de repede băteau.

În acelaș timp, Vultur Alb, se ridica mereu, silcea prepalinul se înălțase și un curent extraordinar mărginea tonță suprafața platformei.

Dar cum nu-i mai era îngreuiat nu servea de punct de reper, corectașii având impresia că stau pe loc.

Voiau să-și dea seama de viteza aeronavei când Ravizza îi apucă, brusc de brat și îi îmbrînci înt'o deschizătură ce se deschisse pe neașteptate.

Auziră o horitură seacă: cra parapetul care se lăsa pest platformă.

Nu mai vîntul cerul și se găsiră într'un coridor luminat de lămpi electrice.

— Iertați-mă dacă v'am rezpetit așa — zise căpitanul — dar curenții era așa de violenți încît...

„Vrea să cunoaștem pe oamenii mei?"

„Să începem cu pilotul.

Deschise o ușă și se găsiră într'o mare cabină cu trei fețe-trite mici. Două dădeau pe fiancurile aeronavei, cea de a treia în urmă.

* * *

În mijlocul acelei cabine, un colos, cu gâtul de taur, cu brate enorme și muschiuloase, tinea cu amîndo mâini roata de cârmă.

Timonierul privi pe căpitan și fața sa mare și rosie avu o expresie de devotament entusiast.

— Bună ziua, Ravizza!

— Bună ziua, căpitane.

— Toate bune ?

— Toate bune !

Pe un perete, Raissa arătă tinerilor un aparat de bronz, de un metru pe doi, cu centrul ocupat de o mare sticlă rotundă. În acel ax de oglindă se zăreau ochiul unui adânc, ca și cum s'ar fi reflectat atmosfera.

— Acesta e un aparat inventat de mine, zis viscop — zise căpitanul. Cu ajutorul altor patru aparate asemănătoare pune în lături, în spate și deasupra, Vulturul Alb vede, o rază de multă kilometri, tot ce se întâmplă în jurul său.

„Cu cele șase viscope, pilotul vede tot dinnuntul și nu poate să cioncească un munte, de pildă, a cărei înălțime a fost, cu de obicet, corectată de geografie.

— Dar noaptea ? — întrebă Jean Bart.

— Aparatul conține și proiectoare puternice electrice. Dacă la prova, dacă pe flancuri și unul deasupra. Viscopul vede astfel și noaptea.

— Pilotul este singur ?

— Avem trei : Ivan, Șeșa și Alexe, trei frați, în fel de statură. Ne-am întâlnit, cei ce de lucru, și ai noștri, l-am găsit în Siberia ca lupătători de blănt, dundcă o viață mizerabilă. Sunt foarte inteligenți și foarte credincioși.

— Sunt aceștia aproape ? — întrebă Martin, arătând o cifră patrată deasupra viscopului.

— E un telefon special. Pilotul vorbește tare, după ce l'a deschis și este auzit de minune în acelaș timp în sala mașinilor, în salon, în antrepărți și în birou.

Secretul însă cu cât mai multe să se găsiu în unul din puține patru inșeiri.

Trecurară cu toții, apoi, camera echipagiului, unde stau alinniate paturi de fer; trecură în bucătărie unde admirară aparatele perfecționate și intrară apoi într'o cameră uriașe. Era lungă de douăzeci de metri și largă de douăsprezece, înmănată de multe ferestre, cu un dedal de puțiri aerisne, scări, coridoare, mandri laboratoriu.

Vitrină înveliuită-se roșă, bisie, pătrunse, și în lungul acela scăpitor, care lucra aproape fără zgomot, patruzeci de oameni, cu ochelari și vetuse pielărie, mânuiau, aplecați, rașchină mașinerie și tăiloarei cu semne și indicatoare.

Deodată lineri se trăseră înapoi cu groază: sub uicoa-

vile ler se deschiseră o gaură enormă, pe unde se vedea întunerecul și abisul!

Ce sunt ușile rău.

Atunci numai lăcătușul ceresc să sunt în fața unei ferestre, cu cristal gros, în perdele inferior al aeronavei.

Corectați răsuflă la răsăritul lor și căscară pe gaură.

— Acest geam a fost făcut de lupă specială — zise inginerul, — spre a putea vedea pământul în detalii.

— Dacă vă amuză acest lucru, vă las eu. Știți acum drumul spre camera vostră. Dacă vreți să-mi vorbiți mă găsiți în biroul meu.

Și Ravitza plecă.

Intinși pe burtă, pete unșa lentilă, tineri priviră jur. Spectacolul era grandios.

Un aerolar îi anunțe din conterpetare, anunțându-i că masa e gata.

După prânz, aeronava tinerimi merse așa că putură să fumeze liniștiți pe platforma și să se bucure de spectacol; Vulturul Alb sbura cu toiscuri de kilometri pe oră, cercul fraseuna un pas de bronză țesească pentru pasărea mărească.

Când coborâră în salon, pe luneare, aeronava își luă mersul și urcă la nouă mii metri.

Generatoarele de oxigen și absorbitoarele de carbon funcționau așa de bine încât tinerii nu își dădură semna de asmeținarea înălțime la care plutiau.

In curând se culcară, mulțumiți.

CAPITOLUL II

TRAGICE PERIPEȚII

Adusa și ajunsesă deasupra locurilor lui Rio-Chico, Aeronava alocului începă lucrul Fontanei; înepșă să facă giruri de apă în rezervoare.

Intrepă echipajul aeronavei era ocupat cu acest lucru sub conducerea lui Bontempi.

Deodată un misterios presentiă chiară în lucrul Fontana și imediat se auzi o exmondă care păreă că vine din cer.

Toți rădicară capetele și un strigăt rest din toate gurile:

— Vulturul Negru!

Exact la fel cu Vulturul Alb, o altă aeronavă sbură în spațiu, o altă carenadă se auzi și chiară proectile se pierdură în lac.

— Gollii tuturile! — strigă Raviza pățit.

Intr'o clipă operația se făcu și Vulturul Alb se rădică înaltă pe pământ țumătate din echipajul său împreună cu Bontempi.

Vulturul Negru se sacuase după un nor.

Vulturul Alb se lui după el. Dar cîtul norul îu apăru, aeronava inamică nu mai era.

In mdar fu căutată mai bine de o oră în imensitatea spațiului. Dosigur că rămăsese ascunsă în nor. Era sadarnic să se mai insiste. Vulturul Alb se întoarse la lacul Fontana.

Spre a evita alte surprize, au aterizat.

— Il vom găsi ! — zise cu energie Raviza. Intre timp, în vreme ce Bontempi va umple rezervoarele și mecanicii vor curăți aeronava, vu ați vrea să vănăm ștatin ?

Intrară toți cinci — Raviza, cei trei cercetași și Xoma Ba — în rnicoli.

Inginerul aţâţă un buton electric şi scoborîrĕ. ...

Platoul era la vre-o două mii metri înălţime. Aerul era minunat şi temperatura cam aceiaşĭ dar foarte prielnică la mers.

Munţele scobora spre lac, care era le vre-o mie de metri spre Sud-Vest.

Pe mal, căţĭtaul se opri.

— Eu urmez mulţi est, cu trei comeni — zise. — Voĭ, pieri, spre vest, cu doi comeni.

„Tragedĭ în orice vânat mare, deoarece am nevoie de arme aflunată pentru Polul Sud.

Trupa se împărţi.

Cercetaşii înconjurâ să nu-şi descreere, pe partea lor, mai se transformase într'o stâncă abrupţă în spre lac.

Vegetaţia devenise luxuriantă.

Pieziştii, mai uneĭ, îngrĭ de numerose păsărĭ care alergau spre lac, cu mici cascade. Arborĭ groşĭ se îndesau din ce în ce.

— Am face bine să ne despărţim — zise Raimondo, oprindu-se pe o stâncă.

„Tu, Marcel, la lac, iĭ, alĭ, mărinarul cu părul roşu şi du-te cu Jenn Bari spre Nord. Eu mu pe Garvil. Asa poate vom scoloci cova. Zomba se va opri aci spre a urdi vânatul ce reuşitul ne va scăpa nouă.

Şi Raimondo, urmat de de Garvil se reventură în haosul de peire şi tufărişuri.

* *

Mergeau de un ceas de cînd, cînd Garvil descoperi o pasăre uriaşe, liniştă şi lucrătoare.

Era un vultur colcot.

Intîmse puiera călită cu marinarul; cele două voĭturi se confundară în una singură.

Vulturul dădu din aripĭ şi se zorgoşi pe stâncile de deasupra scobuĭ.

Garvil îşĭ încălţa şi colcot după pradă.

Un zăbavnic căzut se vedea prin aer şi un vultur tot atât de uriaş se repezi spre capul marinarului.

Cercetaşul trase, dar loviturâ nu nimeri de aceee o a doua puiere se năpustă asupra marinarului care se apără acum cu un cuţĭt.

O lupță grozavă începu între ei și pasărea. Dar omul nu dispunea de cât de o mână, căci stă fiind prinsă de sănătatea de care se ținea.

Deodată Gavril, ieșit puternic cu ciocul în cap, dădu drumul mâinei și se rostogoli în jos, urmărit de vulturul furios.

Raimondo, cu ciocul de a sveva aceiaș afurisit, se coborî până jos în timp ce fiara cu aripi sfâșia fața nenorocitului marinar.

Cuțitul său împlântat de două ori în corpul pasărei care se prăbușî sărind.

Curentașul puse mâna pe pieptul lui Gavril; inima nu mai bătea.

Bah! omul prin cu durere endurul bisturiul marinar când un strigăt crudel, ce ținea de vulturul pe care-l ucisese, îl făcu să tresară.

Pârul i se făcu măciucă în cap! La vreo douăzeci de pași, se o plătră largă ca o masă, șase nemișcați ca animal împietriți.

Lung de aproape șapte metri, cu picioarele scurte cu gheare negre, cu aceiași ochi ca ochi hidoși, lar capul, enorm, cu pârul foarte des, cu ochi mari roșietici cu sclipiri de foc, cu dinți ca niște cărămizi roșii gârui de dinți lungi, ascuțiți, și, între ei, gura o lungă lungă, cu de sarpe, roșie ca sângele.

Dar ochi verzi pământeni, ca ai noștrani, erau ațintiți asupra lui Raimondo privirii sălbatrice și pline de răutate diabolică.

Tânărul rămase o clipă ca paralizat. Cu o isbitură seacă, monstrul încălecă pe ființa fără ființă.

Abia atunci Raimondo își regăsi prezența de spirit.

Apucă pușca și, calm, cu mâna sigură, bă la ochi în-trun punct unde sclipi lacul de sânge ochi un loc de piele fină.

Un răget îngrozitor deslănțui detunătura.

Monstrul agită capul și deși rănit, înălnță spre Raimondo.

Acesta trase încă odată, ochind în orbita stângă.

Apoi, sărind în lături, mai trase odată în cap.

Monstrul căzu, zbătându-se și bătând acrul cu lungi apoi rămase nemișcat.

Atunci, din toate părțile se auziră ușoare mișcări ai gâtlen de grauri. Rasbombii vin mii de mici reptile, asemenea vipericlor, dar de o culoare roșie, năvălind spre cadavrul proaspăt, înțepându-l, tăindu-l în gură, în ochi, în tot dinadinsul corp, umflându-se din carnea și sângele acestuia.

Spectacolul acelui copil era așa de groaznic încât cercetătorii o luă îngrozit la fugă.

Strigă, strigă, și i se răspunse.

În curând fu lângă Ravissa cu cel trei oameni.

Abia respirând, în fraze scurte, povesti cele întâmplate, apoi conduse grupul lângă locul tragicei lupte.

Dar care nu fu mirarea tuturor când nu văzură decât patru schelete în locul corpului lui Garril, al celor doi vulturi și al monstruosului pterodactil!

Ravissa trase în capul acestuia, și un turnicar de sprgi mici, roșii, ei răspându-se în toate părțile.

Cadavrul lucrătorii mâncate și curățite în întregime de acele mirade de reptile.

Făcură cu ochiul o groapă în care puseră oasele necercetitului marinar.

Intre timp, atrași de împuțcituri, veniseră și ceilalți lucrători.

— Foarte curios! — observă Joan Bart. — Am văzut un schelet cu aceiași particularie la fel ca acesta; naturalistul fi numese Paresaurus Baino. E o reptilă în formă de șarpe care trăia de mult în Africa de Sud. E bine găsit locul în Marsvia întrucât și un asemenea exemplar este la British Museum.

Ființele animale antidiluviene s'ău perpetuat până în zilele noastre în unele regiuni neumblate de om.

După o oră, vulturul Ah ers în bine și porni la zece mii de metri deasupra Cordilierilor.

* * *

In naice, tăcuți, examinau mapamondul.

— Ravissa se merge în Congo — explică Ravissa, acolo se găsesc cele mai apropiate depozite.

— Yau-ți zic de ale.

— Am presimțirea că, dela Point-Sud, nu ne vom mișca spre a-l distruge. Chiar de nu-l vom găsi, tot va lăsa mâin indicia care ne va folosi.

— Un Congo depozitele mele sunt asecurate în toate universale.

— Acum e ora șapte seara. Mergând cu iuțeala maximă, în linia dreaptă, vom ajunge acolo pomaltine.

— Intre timp, puteți lua ceva, din fiecare voie.

Și luând telefonul, Raviza comandă:

— Alo! urcați la 10.000 metri. Direcția depozitele Congo. Iuțeala cincinci de legâne. Alo! caută se vede Vulturul Negru, începeți iuțeala imediat ai înștiințați-mă.

Trenul în imperii fără incidente. Cercetașii își pot trecului vremea scrisul memoriile lor.

La un moment dat Alfredo deschise ușa camerei lor, și mustăcind, le zise ușuia.

Căpitanul așteptă pe cercetași pe puncte, unde bine înțeleși, vom fi ei.

— Bostemp! — strigă deodată Raviza care explora terenul de deasupra unei bucăți. Pistoli și scormoniți... Vai-de-a ajuns cineva înaintea și a asasinat depozitul în aer!

Dădu telefonul lui Raimondo.

Acesta privi.

O groapă în care se deschidea în mijlocul unei văduri era acoperindită toată cu cupă un grozav cutremur.

La doua sute metri de pământ, în vremea bine devastările produse de un explozibil extrem de puternic. Se vedeau chiar gâlerile subterane prăbușite.

Pulită de fiare se vedeau se coborî la pământ cu cercetași și inoi trei oameni înarmați.

Desatirul era complet.

Yan-Si aruncase în aer subteranele și aproape proviziile pe care nu voiau să le ia.

Raviza conchise :

— Pierderea e mare. Din fericire, din cinci depozite pe care le am în diferite locuri, infernalul japonez nu cunoaște decât două : aceasta și acela de pe Himalaya. Ce înțelegeți am fost ! Dar dacă m'aș fi ferit de el, nu l'aș fi ascuns la lucru !

Și plecăm spre Himalaya.

Fiecare spre naceia.

Marina se aplecă, deodată, culese ceva de jos și arătă căpitanului.

Acesta exclamă, privind foaia ce-i întinsese ințelegentul — Ține-o mai mult dela care-va care era în Vulturul Negru! Uite, e scris în italienește: „Inginerului Ravinna, Vulturul Negru e...". Restul nu se înțelege, de oarece a fost decoperat de sunu și de plaiie. Aiîem nu, vom cercetă mai bine acolo!

După câtva timp, misteriosnea foaia ere întinsă pe masă în fața a sase perechi de ochi atenți.

Era o dată aprope recentă: 30 Ianuarie.

Mai bine de trei ore Ravinna au cercetașii se silîră să descifreze documentul.

După multe silabe, înțelesesră sensul întreg: prin rapiramenți deducerî:

„Ingin... Ravinna e... Van... a distrus... citre... Giuseva... Jupu... Doua... cu mare înțelegiun... Inainte ca... lupt... distrugge... poziiul... Himalaï."

Revizia continuă:

— Nu se înțelege mult, de oarece depozitul conține și foarte dese abrevieri. Ar recunoștință ultima frază așa: „...în mare înțelegiun, înainte cercărei lupte, mergem să distrugem depozitul Himalaiul".

„Dar Giuseva se găsește pe Vulturul Negru sau în Japonia? Mister!

„Nu vreau să fiecut decât să aburăm spre Himalaya, să-l surprindem așa să-l asprindem.

Se dădeau semne în consecință.

Vulturul Alb urcă până când un vânt favorabil, îl ca luînd pământul de tărîțe ușor pe ori, se repezi din urmă cu frîcel, în linie dreaptă, spre Asia.

Trecu vertiginos peste Marea Roșie, Oceanul Indian, peste Arabia și se opri în nordul statului Cașmir deasupra munteiui Dampang la 8619 metri.

* * *

Era ora trei în ziua de 5 Februarie. Ca un gând, Vulturul Alb coborî între vale pustie împrejmuită de munți înaccesibili.

Aci, — zise Ravinna cercetașilor — se găsesc depozitele mele în valea cercetate în munte. Singura intrare în ele e aceasta de unde începu lupta. Se știuse din care numai unu, ca un consemn special, se deschide.

„Yan-Si mi-a furat planul acestui deșeu și dacă m'ar fi procedat-o și pînă mîine.

După cîteva timp, cișitanul cu cercetași, Zomba și trei camenî toți bine înarmați debarcară din racela pusă pe șaliuri.

Ravizza se îndreptă spre un monolit enorm, se aplecă, rădică o piatră și toți văzură într'o scobitură, un măner de fier pe care inginerul îl trase cu putere.

Atunci monolitul ocolă pe baza lui și deschise o cavă de vreo doi metri diametru.

Raimondo se aplecă și văzu în întunerec o scărișoară de fier care se pierdea sub cîmpia cu bulumeric.

— Polla ! — strigă Ravizza.

Unul din cercetași eșî imediat și după cîț-va stărnuî a lungă durată acordată în genul urmat de fiecare și pe rînd.

Jean Bart mumîi trepida.

— Ea a Sîrbă, sînteți un pleiter o superață ! nefastă.

Se ghicrî într'o grotă imensă, abia luminată de lampa electrică.

— Yan-Si a venît ! — stăe inginerul furios. Acestă persoană trebuia să fie plină de cuttî cu permeți și alimente conservate. Yan Si descoperise canalul subteran, prin care se putea transporta lîrile din peșteră în un fluviu extern. Explorarea fu o deșiertu.

Nu mai era nici o cutie în cele opt caverne consecutive din care se compunea marele depozit.

Demetrid se uită, ca și în Congo, era complet.

Mîna trupă se înapoie în tăcere la acroană.

A doua oî cercetară amănunțit împrejurimile spre a găsi vreo urmă.

Ravizza se pregătea să intre în racelă cînd cehii îî fură atraș de niște urme albe pe o stîncă netedă.

Era o săgeată de direcție, pe care, urmînd-o dădu de această cuvîntă :

„Sîmbătă nol, spre Polul Nord".

Se înțelese îndrăgnit pace nacelă unde comunicî tovarășii rămași.

— Cînd, împreună cu Yan-Si, am făcut planul explorațiilor cu Vulturul Alb, decîserem ca după o recunoaștere pepede a Polului Sud, aeronava să se îndrepte spre Polul Nord.

„Yan-Si și-a adus aminte, și vom găsi acolo. Inainte! Azi e Luni. Nu ne poredo decât cu patruzeci și opt de ore.

Vulturul Alb, la rece mii metri înălțime, își luă sborul spre Polul Nord.

Trecu peste munții Thian-Sin, luă la dreapta munțele Alb, apoi scobori la trei mii metri, rotindu-se cu o viteză de 25 legue.

Intr-adevăr, deasupra vastelor câmpii ale Siberiei occidentale, călătorii spera să ajungă Vulturul Negru.

Prevederile lui Ravizza le adeveresc.

* * *

Marți, la ceele trei dimineața, Vulturul Alb sbura pe deasupra stepelor pustii ale regiunii Chatsha, între 60° latitudine Nord și Cercul Polar Arctic, urmând al 60°-lea grad de longitudine orientală.

In salon, Ravizza și tinerii discutau asupra oportunității drumului ținut o oarecare de alarmă răcnă.

Căpitanul se ridică, luă un receptor și se auzi o voce:

— Căpitane! Vulturul Negru fuge spre est,

— Urmăriți-l! — comandă căpitanul.

— Alo! Vulturul Negru a lăsat un om pe pământ.

— Să-l prindeți! — ordonă Ravizza.

Apoi, întorcându-se spre cercetași zise:

— Veniți, pe platformă!

Vulturul Alb se coborâ acum. La o sută de metri se oprî Eland nacela cu Zomba singur.

Italienii cu binoclurile, urmăreau sborul aeronavei inamice, care fugea spre est, la o mie de metri.

Trecură două minute.

Deodată apăru:

— Omul e prins! — anunță.

Se auzi un semnal.

— Acum la vânătoare! — ordonă inginerul.

Și, urmat de cercetași, se luă în cabina pilotului. Acolo, sub ochii impasibilului Tyan, Pietro Ravizza luă el în mână cârma.

— Iubeşte maximul ! preparaţi pisaua de prins şi oglinda electrică.

Mai întâi vinacopele nu'ăriloa decât pământul pe şi spesat pământ, dar curând se văzu o mică pată neagră care luă forma unui dirijabil.

— Vulturul Negru ! — zise Raviaxa rebun de bucurie.

Nu e decât la trei mii de metri de noi; îi vom răsi saupra, îi vom domina !

Şi strigă tare :

— Urraţi în diagonală, la 20° urghiu. Să nu-l întrecem ! Rapidaa redusă dela 50 la 45 legbe !

Vulturul Negru trecu în fot.

— Bine ! Acum mergem deopotrivă cu el ! — Strigă !

— Leşpede sunt gata !

— Gata ! — sesuni o voce.

Deodată în linie dreaptă !

Imaginea Vulturului Negru se mărea încet-încet.

Deodată, de pe platforma acestui se văzuh un uper fum, e desvăluiau norul, urmată de o puternică zguduitură.

— Trage în nol ! — urlă căpitanul.

Din tetefon se auzi atunci :

— Ahi ! sburăm cu atâta eliea propulsivă care s'ă fuge !

— Blestem ! — vociferă Raviaxa. — Oglinda electrică !

Oglinda !

— Frea târziu ! — reluă voeea.

Vulturul Negru fuge şi nu mai e în bătaia celor două fase ale eliees noastre nu ne permite să-l urmărim.

Eliesa accesională a întrecut !

— Urraţi la 10.000 metri ! Dacă dupmanul se îmapoiază, îndreptaţi, îndreptaţi, pauşra oglinda electrică şas ea să întâlnească eliesa propulsivă.

— Nu se întoarce ! Fuge.

In reflector, imaginea Vulturului Negru se micşora din ce în ce, dispărea...

Furios, căpitanul trecu sărma lui Ivan.

— Am pierdut partida ! Aidem al vedem omul prins. Câţi vom găsi oiesa, îi vom întoarce.

— Dar unde e acea oglindă electrică ? întrebă Raimondo, în timp ce se lumă după eleştan.

— Ah ! Vaşi văzut-o încă ? E un aparat care aruncă,

până la 6000 metri, nu o ființă de lumină, ci o adevărată torturară, o manifestare de potențială electric monocrom pură acum; orice atingere e distrus; lemnul e carbonizat, ferul, oțelul se topește, pietra crapă și se fărâmițează.

Ce-ar fi — zise Marina — ca să ajungă aici un aceastâ rară ființă propulsată a Vulturului Negru chiar fi aveaji de-acolo...

— De curere rasa descrie în jurul locului până un cerc al morții de trei metri... și poate tisa mea Ginevra se găsea acolo...

— Nu trebue să distrugă aceroasa inamică; acest iucru ar fi prea rapr pentru noi. Dar trebue s'o prind neatinsă!

— Dar voi știuți!

Zicând acestea înghiorul veni în fața ușei de la camera noilor.

— Cine ești? — întrebă căpitanul.

— Sai-Ing, cartier maiștre pe Vulturul Negru, trimes de domnișoara Ginevra pe lângă care se află sora mea, în calitate de cameristă.

Auziud acestea vorbe, căpitanul zise emoționat :

— Vorbește!

Bogatul japonezul spuse cine era și de unde venea ; povesti că sora sa, mica Fleure de Lotus, îi însărcinase ca o misiune din partea prietenului său; ființa cum lisase scrisoarea printre ruinele depuitului congolez și o urmă pe stâncile din Himalaya.

Și conclise :

— Sora mea mi-a dat o scrisoare, eu am transcris-o pe foaia pe care n-ați putut-o descifra.

Domnișoara Ginevra a pâsuiera doctorului Todo, în sanatoriul de nebuni din Lotus, între Tokio și Urava. Vasile aștepta întâiul în fața a ușea Vulturul Alb. Două aeronave sunt în construcție în insula Ko-Sirna. Părăsiți înnia pentru moment și liberați îndată pe domnișoara Ginevra.

O tăcere apăsătoare urmă acestе vorbe.

Reviuse apoi zise :

— Sai-Ing, tu ești japonez, de ce trădezi rasa ta apre a-mi face mie un serviciu? Ce preț ceri pentru acest serviciu ?

Japonezul răspunse :

— Tatăl meu luase o italiancă de soție care m'a dus în Italia unde m'a învățat să iubesc această țară. În timpul meu sunt mai mulți italieni decât japonezi. Tatăl meu a făcut să sufere mult pe mama și eu urăsc Japonia. Imi iubesc sora și amândoi am pierdut credința domnișoarei italiene care a fost răpită. Prețul ce îl cer ? Să mă iubești pe lângă voi cu sora mea, când vom fi găsiți pe flica voastră.

Nu cer altceva.

Ravisa înălță dreapta :

— Să-Neg, după ce voi fi găsit pe flica mea, vei rămâna lui cu sora ta și vă voi face fericiți !

Se ținu după aceea un fel de consiliu de războiu spre a se decide dacă e mai bine să distrugă gantierul din Ko-Sima sau să-l lase pe Glinevra.

După o lungă discuție se hotărî să se libereze fata, de oarece distrugerea șantierelor ar fi venit în urechea doctorului Todo care ar fi sacsana și mai bine pe Glinevra.

Se hotărî răpirea inginerului și al șantierelor spre a se repune mâna pe piesurile furate de Yan-Si.

Pentru îndeplinirea dublului plan se hotărî să se debarce în insula Ko-Sima pe pilotul Ivan, care știa perfect limba japoneză, pe cei trei corcitași și Zomba cu însărcinarea de a-și pune bine în operă lucrătorii care ar fi putut da lămuriri prețioase.

In cea dintâi Vulturul Negru va ține în cale el va fi distrus imediat cu ogiinda electrică.

Eliceu porniră în îndeosebi cu una nouă.

Vulturul Alb întoarse spre insula Ko-Sima.

CAPTTOLUL III

RAPIREA

Intr'o noapte, spre zori, după ce traversase Asia de Nord, marea de Japonia, și mazea inutilă japoneză, Vulturul Alb stătea în zbor planat la 12.000 metri deasupra insulei Kosima, la sud de Tokio.

La o comandă, aeronava cu aripile intinse, începu să coboare în linie verticală.

Când fu la o mie de metri se putu vedea laboratoarele în plin hazna.

Vulturul Alb scăzuse la o sută de metri, deasupra unei piețe naipoase.

Când se opri, suspendat în aer prin uzuara fățâtare a aripelor, și o vîrtej ascensional, căpitanul chemă pe Ivan:

— Ivan, ții consemnul ?

— Mă pun mâna pe cățiva lucrători din șantier.

— In orice caz, uciși mai bine decât să lași să strige; să mori decât să se dea alarma. Dacă nu reușești, te înșoțesc, că mortii sau răniții!

Vei socoti de corectari ca de mine !

Colonul tăcu și ei înțeleseră.

In curând naceia atinseră pământul.

Cei cinci oameni, cu pași feline, se îndreptau spre șantierele indicate de lumini.

Se găsiră în curând pe o mică întâlnire de unde vârarâ cei lucrau era incunjurată de niște turle înalte tar dinsolo, era un șanț adânc.

Zidurile nu puteau fi trecute ușor.

Vârarâ însă, în afară câteva cărțe albe, curate, desigur

Incuiețele barătorilor și printre ele, o viță mai răsărită, a vreumul pet, cu sigurantă.

Furindu-se de ochii agonot, ascunzându-se după unele arbore, ori chiar îndărătul stîlpurilor în un mic zid care înconjura grădinița vilei.

Sărită înăuntru. Ferestrele celor două etaje de jos erau închise.

La parter, un geamlîc, era puternic luminat.

— Adăpați-mă! — gîndi zăpăcit Marius.

Apăi ca o panteră, sări pe balustrada și în curînd se înapoie:

— Dorm toți! — zise el.

„Tu, Zombă, — ordonă Marius — faci de pază la poartă, bine ascuns.

Dacă mișcă vreun om, sau pe el, pune-i cîinu în gură, fără să scoată un strigăt.

„Cetățeni, veniți cu mine. Vom vedea ce-i de făcut.

Zombă trecu la postul indicat.

Lăngă ușă, Marius se răsfăcu cu precauție și privi pe fereastră. Și...

Ochiurile mare. În mijloc era o masă încărcată cu cărți, planuri și hărți. Doi oameni ședeau, cu spatele la fereastră.

Unul mai puternic, avea părul alburiu, ceilalt mai slăbănog, părea mai tînăr.

Se înapoie lîngă tovarășii și constată că ușa care clădea în grădină era întredeschisă.

— Vin! — zise Marius — nu trebue să sacadăm nimic.

„Raimondo, du-te la Zombă și spune-i să stea ascuns, în tufișe și să nu bată în ușe. Dacă cel din ce vor rădica deodată dela masă spre a vedea cine bate la ușe în așa ceă din noapte în vei clădea, cu grămăji, dealungul ușei.

„Acestia, mirați, se vor pleca să vadă ce e. Rostul e ușor. Dacă unul singur vine în ușe, tot așa vei face și Zombă îl va prinde.

La rîndul meu, voi bate în geam și voi atrage atenția celuilalt japonez, care va veni la geam. Atunci voi întrați în camerâ și îl tuști pe în spate.

— Înțeles! — răspunseră toți.

— Atunci, ademeniți!...

Trecu un minut.

Se auzi o bătaie în uşe.

Cei doi ridicară capetele. Vorbiră ceva. Apoi cel mai tânăr se ridică şi ieşi în timp ce celălalt îşi vârâ de nou capul în somn.

Un gornet uşor dulcegu, un suspin, apoi nimic.

— Acum pe ai dracu !

Marius bătu tare în fereastră.

Omul cu părul albastru se ridică brusc, puse lin cu cere lucru, pe masă şi se duse la fereastră. Dar în curând, fiind pe şapte, sea legat, cu cilău în gură şi ambii prinseră cu toţii partaiul în goană spre şleje.

Baimondo sprinse o mică rachetă şi în curând nacela sună jos. Luă pe cei şapte oameni şi se urcă sus.

— S'a făcut — sise Raimondo.

— Prizonieri ?

— Doi. Unul mi se pare un ger, poate un inginer, altul pare secretarul său.

— Bine ! Băgaţi-l într'o cameră goală. Vă mulţumesc, prietene !

— Bontempi ! Sai-Nag a dat toate informaţiile necesare?

— Da !

— Atunci cu toată viteza spre aziliul de nebuni, la Lotus. Vulturul Alb, cu o săgeată, faceţi întru'cât veţi fi în stare, aceeaşi cale.

In nacela care coboră la pământ se găseau, afară de cercetaşi şi Zorilla, Zorina, Sai-Nag, opt oameni armaţi dintre care unul duceau o ogărită electrică portativă care trimetea arice la o distanţă maximă de 500 metri.

Planul lui Rovira era foarte simplu.

Cu oglinda electrică, upa pavilionului era distrusă. Opt marinari trebuiau să pătrundă înăuntru şi să-l ucidă.

Omul cu oglinda rămânea în prag spre a ucide pe orice ieşea înarmat cu ar fi zut.

Celălalţi trebuiau să scotocească peste tot spre a descoperi pe Comera.

Dar deşi ca întrarmă văzură că toate odăile erau goale.

Deznădăiaşi generalul arăta o plecare grăbită, fără a se lua chiar cele necesare.

Ravisa se simţi copleşit de o mare tristeţe.

— Ce înseamnă asta? — zise el. — Unde auduo-o? Și doce?

In acel moment se îvi Sai-Nog care fusese prin curte.

— Am întrebat oamenii cari nu bănuesc că suntem aci. Și a primit o telegramă din Tokio și doctorul Todo a plecat pentru o destinație necunoscută, luând cu sine pe domnișoara Ravizza, pe sora mea și pe servitorii casei.

„După o oră dela plecare, a sosit un întreg regiment care ia înțelesul.

Ravizza, după o clipă, zise:

— Ce? mai bine ar fi să plecăm înainte ca soldații să bănuiască prezența noastră. Ar trebui altfel să facem un adevărat masacru și-n gând...

Totu le inspiră la neconsață.

Marius murmură la urechea lui Raimondo.

— Mi-ai spus! Mestul Rivalta nu are nevoie. Trebue să ne ocupăm noi de chestia asta. E rândul nostru.

Inginerul nu se lăsă copleșit de această restabilindă.

Tinu în sâne, un mic revolțin cu cercevele.

— Să întreagăm pe prizonieri! — zise el în cele din urmă.

Intrară cei doi japonezi, încătușați, conduși de doi uriași alberiși.

Figura celor doi arăta atât de imposibilitate, care este una din caracteristicile secolului nostru galbene, pentru a fi reală.

Cel mai tânăr privea ingrijorat pe ce insul mare cu să-și petrecească răzbunarea după oarece spuma avuta.

La primele vorbe, cel mai în vârstă declară că se numește inginerul Nora, protestând din toate puterile sale contra ființei și deținerei pe nedrept sială a sa cât și a sorbului său; și că, oricare ar fi fost calitatea răpitorilor săi, guvernul japonez îl va cât și răsbune pe aceștia cât mai curând sau mai târziu.

Cel mai mic dintre ei numeșe pe Hiroto pe Nora nu putea crede că inginerul Nora va fi atât de scurta Cinevesi.

— Domnule — zise cu răceală — avuți acest să credeți că suntești căuță în mâinile unor pirați de o spiță nouă.

„Dacă am recurs la acest mijloc este ca reprezali îngi-

time contra odioșului atentat exercitat asupra ființei mele de către trădătorul căruia i-am salvat viața și cu care, d-ta, acum, ești complice!

Pe măsură ce vorbea, mai ales când vorbi despre dubla infamie a lui Yan-Si, inginerul Nora părea că este în nori, pierdându-și în acelaș timp și stăpânirea.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că ignoram aceste fapte.

„Mai iubește tara și îi vreau prosperitatea, dar deasprosh sacrumam milioane nedorește.

„Nu știu ce s-a întemplat, dar știu că de când ești cu aceștia nu mai ești același.

„Ești ca un om care a pierdut ceea ce are mai scump: onoarea.

Rămase un moment pe gânduri, apoi, ridicându-și fruntea, zise:

— Ei bine, iată: Nu credeți fiica d-tale dar știți că vă iubește și vă respectă, și eu am o soție și o fiică care trebuie să mă asiguie împotriva acestor

Rămase ca întuiecat.

— Imi pare foarte rău — zise — că soția și fiica d-tale sunt aceiași ființe ca și tot ce există în Ko-Sima. Totul va fi redus în cenușe.

— În ce fel? — întrebă Nora, palid.

— Am un mijloc de distrugere extraordinar pe care e fatalitatea să-l expiic.

Inginerul Nora încruntă ca varga.

— Vă conjur — bolborosi — ce să fac ca să le salvez?

— Să-mi dai planurile furate și toate copiile ce a-i putut face.

„Nu e trădare din partea d-tale deoarece, și așa și așa planurile vor fi distruse.

„Vei distruge șantierul, dar îți vei cruța familia.

„Vorbește, cât mai e timp!

Nora, năpădit de agonie, părea prada unei grozave lupte interne.

In urmă vorbi:

— N'am ce face altceva!

— Ei bine, iată: Nu există decât o copie a planurilor și fiică petrecătoarea.

„Iată dovada celor ce-am afirmat.

„Scoase din buzunar o scrisoare a Ministerului de Război care se plângea pe acest că nu a primit încă copia planurilor și ordona stăruirea lor imediată.

— Planurile și copia se găsesc în casa de fier din viața

mea. Cifrul care servește la deschidere e: „Japon. 6318". E tot ce vrăi?

— Da. Dacă ai spus adevărul îmi voi menține promisiunea.

* * *

Tontă zun de a doua zi, Vulturul Alb abură deasupra insulei Ko-Sima.

Cînd se înopită, nacela coborî, sub direcția lui Ivan, deasupra pe Ravirra, Bontempi, cercetași și Zomba.

Deasupra Nocu și fetița ei, o copilă de șaisprezece ani cu ochi verzi ingrijorați de absența lui Nora deaneori, din cauza misiunei sale delicate avea drept absente secrete.

Sedeau amîndouă pe un balcon. Copila trudeă, deodată văzînd sejur pe furtiș un negru dințîn ul tuhi.

Era Zomba.

Cei trei cercetași stirră în acelaș timp, intr'o clipă aplicară pe figurile celor două femei căte o mască de guiapercă umbrită în chrtemen.

Apoi luară în cărcă corpurile inerte și dispărură.

In curînd Maciste se înecie către Ivan care gedea de sentinelă lîngă vînt.

— Raimondo și Jean Bart s-au dus să pe prizoniere — exclamă el — și apoi o să venim și noi.

„Acum să ne continuăm treaba nonstră.

Amîndoi pătrunseră în laboratorul inginerului și găsiră apoi ceea ce fără ședință în pretre.

Dar în graba sa, Marius greși o literă dela cuvîntul de deschidere; nu să rebroșadă, ține și mai enervat, strică ord ordinea și nu mai putură face nimic.

— Mă de pipe! Nu mai putem deschide. Ce facem? Na! o zise!

Arătă pe o masă, un aparat care semăna cu un sufleur electric pus la o priză.

— Acesta trebue să fi servit inginerului în operațiile sale. Acum îl vom folosi noi.

— Cum?

— Nu înțelegi? Cu cele două mii de grade căt poate ângaja acest aparat, voi putea să topesc una casei de fier, una căt cuiu bronzul sau bisturiul.

Închide ferestrele deoarece va face multă lumină.

— Ba va crede de afară că ingineru lui continuă experiențele sale.

Marius pregătì cete trebuincioase, aranje fierle și puse cenetarul cărbunelui țînut de un lustator după care, dădu, cu o manetă, drumul curentului electric.

Cărbunele incandescent topea peretele de otel, ca și când ar fi intrat în lemn. Lumina era orbitoare și o picătură de scînteì țîșnea din punctul atins.

După un sfert de ceì trei găuri în triunghiu erau făcute. Cu un fierăstrău special Ivan le unì apoi cu prin gaura mare deschisă ai se puteà vărà mîna.

Lucrul lui toate planurile și hîrtiile ce le găsì acolo, apoi impreună cu Ivan alergă afară.

Era și timpul.

Lumina fiăcării electrice fusese probabil văzută cînd în momentul cînd se despînderà de pămînt, se auzì vîrîtoriu unuì gong uriaș destinat să dea alarma:

Se văzu lumini portative parcurgînd întunerecul noptiì în toate semnurile și strigăte de mînie se auzeau acum din vîia prădată.

— Am acîpat ucșor ! — zise Marius punînd picioruì pe punteaconvoiuì.

Navlena recunoscu cu nespusă mulțumire planuri furat și copiia neterminată. Zise :

— Nu mai există decît două persoane pe lume capabile să reconstruiască din memorie formulele aeronavei noastre Xan-8i a ingineruì Noru.

„Pe Noru îl vom depune, cu familia lui, într'o vale inaccesibilă din Noua Guinee, fără cea mai neexplicată de pe tot globul.

„Nimeni nu va gîì unde îl vom depune.

„Îl vor duce exploratorii imposibilì, dar vel avea grijă ca să nu ducă ființă de nimic.

„Pentru viiîtor, am poste îi vom rada libertatea.

„Cînd despre aîrîtorul de Xan-8i... îl vom regăsì... !

A doua, zì, pe la amiază, ingineruì Noru, se uità pe fereastră la pămîntul natal pe care poate nu avea să-l mai vadă niciodată.

Ravissa, şi el, dastul de trist, se gîndea la Ulnevra.

Raimondo îi răpi meditaţiile sale.

— Fiica d-tale — îi zise el — se află la Tokio, sînt vîlv Spînilor, se găseşte sub supravegherea lui Yan-Si. Mi-a spus aceste lucruri cele doua prizoniere japoneze.

— Ah! Yan-Si nu se află deci pe bordul Vulturului Negru ?

— Nu, Yan-Si se află la Tkio unde este foarte bine văzut şi protejat de cercurile înalte din cauza aeronavei pe care a dăruit-o ţării sale.

„Dacă vrem să găsim Vulturul Negru trebue să mergem spre nordul oraşului. Cum Yan-Si nu stă opt zile fără să viziteze aeronava, mai curînd sau mai tărziu îl vom găsi.

Sanitarele din Ko-Sima fură distruse fără greutate. Dar luminile şi familiile lor, prevăzînd în chip misterios, puteau să se salveze la timp dela locul catastrofei.

Acum Vulturul Alb încrucişa în cercuri largi şi nocturne oraşului Tokio.

CAPITOLUL IV

ÎNGHIȚITOAREA ÎNFĂLNIRE

Aeronava înaintă nu se lăsă mult așteptată.

Fu semnalată spre nord-vest, scufundă spre pământ, desigur spre a lua pe bord pe Yan-Si.

Pentru moment, trebuia apropiat, apoi distrus după ce s'ar fi convins că Geneva nu era pe bord.

Ravissa, șezînd în cabina de comandă de unde dădea ordine, recunoscu.

Raimondo și Marius erau cu ei. Jean Bart și Zombs, șeful pilot, îi transmiteau telefonic observațiile pe care le făceau, în fiecare clipă, prin reflectoarele secundare.

— Vulturul Negru se apropie !

— Lațurile sunt gata ?

— Da !

— Aminteți-vă bine, ordinele. Întîi, dărîmați aripile Vulturului Negru, aruncînd două torpile aeriene, în acelaș timp.

— Bine !

— Apoi lăsați-vă în jos, cu aceiaș viteză ca a inamicului, apropiați-vă și aruncați lațurile. Opriți-vă cu captura și cu oamenii morți vor sări în aer direct.

— Totul e gata ?

— Allo ! Gata !

După un minut se auzi : —

— Vulturul Negru e sub noi. Pe platforma oamenii îndreaptă spre noi tuburi lansatoare.

Rîsetempi nu mai așteptase ordinul căpitanului.

Se auziră tunu detunături surde.

— Am lansat patru torpile cu gaze asfixiante pe platforma Vulturului Negru. Oamenii au căzut fără zmîcnire.

După un minut se auzi vocea secundului :

— Alo ! Căpitane, arunc torpilele în aripele aeronavei.

— Alo! — strigă Jean Bart. Aripa stîngă e frîntă...

— Lașule, lașule ! — ordonă Raviera.

Două detunături îi răspunseră.

— Alo! Lașule au fost amîndoi! Vulturul Negru și-a pierdut echilibrul. Sîrim aspra lui.

— La stație !

Raviera alergă afară.

La pămînt se schițase ceva mai mult decît de-atît. Erau lămpi cu topoare ascuțite, revolvere electrice din un oltet extraordinar, pe brațul stîng aveau o bucată și sodă acaică de rîzboiu care avea în capete unghii de oțel.

— Înainte ! — strigă Raviera.

Totî se urniră.

În prevederea acestui moment, echipajul făcuse aceste numeroase manevre.

Lumgi și solide cabrul de oțel ieșite din flancurile Vulturului Alb, porniseră necovîrșa înaintă ca tatv-a pînză de păianjen pînă acea mușchiuțoare se învîrtea cu înfermitență, ținînd totul suspendat.

Marinarii aruncară scările și începură să se coboare.

Pe cer se înșirau aeronavele cu arcuri enorme înarmați și cu revolvere.

Vîndînd-o repezit, comandantul lor secund botărîse să dea lupta.

Fu năbuțească și îngrozitoare

După ce mîinile lină mărinarii de pe Vulturul Alb, grație curajului lor și armelor lor diabolice fură învingători.

Raviera și cercetară interiorul în cabinele aeronavei cucerite. Constatară că Cineva nu era acolo.

Marele mistreț-ur lăsase pe căpitanul prin care Yan-Si, dela vîrful dirijabilului, ordona aeronavei să vie în Yan-Si, în noaptea viitoare, pe el și pe Cineva.

Ei, aceștia trebuiau amînarăd distrugerea Vulturului Negru.

— Înceiați focul ! — ordonă Raviera care era scîldat de sînge.

Două clone ore, Vulturul Alb abura peste ocean, departe de Tokio.

Pe platforma era toţi echipaţii.

— Daţi drumul ! — strigă Ravana

Se auzi un uşurel hurruitor.

Incheieturile plasei de oţel se desfăcură.

Şi Vulturul Negru, nepatinînd, fără vlagă, căzu!

Peste parapet, toţi se aplecară. Vînară urlaţe mască afreziindu-se în apă, ca un hobrot ca de explozie, iute'n cascadă de spumă.

— Terminat, Imitat! — fu strigătul general.

Vulturul Negru era dirtcus.

Un singur om îl mai cunoştea formula : Yan-Si.

Cu el era Cleverii.

— Acum intre noi doi! — glse Ravana emoţionat.

Vulturul Alb se înapoie spre Tokio unde o aventură de necrezut îl aşteptă.

Citiţi urmarea în fascicula No. 62 a

CELOR TREI CERCETAŞI

care apare Sâmbătă 9 Decembrie

Aventura din Londra

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
au apărut până acum:

Nr.	
1	La vest ostenipărții
2	Drag de sânge
3	Ion Ursache
4	Boturile roșii
5	Lupta dela Kasba
6	Lecul de 5 Milioane
7	Rebelul din apa sângelui
8	Misterul Lacului Sacru
9	Lecul de Ior
10	Vulturile Cataractei
11	Lupta satrulu
12	Diverții asasini
13	Goaștia latului
14	Pista tăiată
15	Jungla negrei
16	Cei trei strangulatorilor
17	Piratii de pe Nil
18	Fugarii neștiuți
19	Sluga rebelde
20	Comoara Templului
21	Creatorul de monștri
22	Izmenirea omenirei
23	Ultimul deportat
24	Lumină misterioasă
25	Un „Fatum" se ghiorțăi
26	Insula Pasărei
27	„Leul din stâncă"
28	Prizonierii Pământului
29	Strămoșeasca Megalithă
30	Demonul Pangeanului

Nr.	
31	Celui misterios
32	Blestemul în Isarabp
33	Stranga Cercetătoare
34	Mormântul negru
35	Taurul turbat
36	Mortul vie
37	Comoara blestemată
38	Desertul Lamanoua
39	Diamantul iuzat
40	Fiarele misterioasă
41	Satul mortii
42	Câmpul mortii
43	Prizonierii din Peru
44	Cele 7 capete în capcă
45	Groaza Siberiană
46	Prizonierul negre
47	Satul misterios
48	Magma de lângă capete
49	Tunelul din Tenda
50	Ajutor necunoscut
51	Cercetașii fără unul
52	Pigmeu misterios
53	Pădurea cu lianțe
54	Elefantul albastru
55	Cursa nesperată
57	Pământul tresaltă
58	Misterul uscatu
59	Flacăul blestemat
60	Regele furtunilor

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felu următor:

Pentru 10 numere	25 lei
„ 20 „	80 „
„ 30 „	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA PUBLICĂ „MIHAIL SEBASTIAN"

Anul XXXIII — Nr. 10 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI